

Chương 95: Nhiệm Vụ Nhóm Sinh Tồn Đảo Hoang (4) - Tôm Hùm

(Số từ: 2771)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:19 PM 11/08/2025

Delphine tự mình xử lý con lợn. Có lẽ do ngày trước từng đi săn rất nhiều, cô rất giỏi sử dụng dao. Có vài người tò mò xem cô làm, nhưng cũng có người không thể xem nổi vì cảnh tượng quá ghê rợn.

Dù rất muốn quay đi, tôi vẫn dán mắt vào cô nàng, cố gắng ghi nhớ từng thao tác.

Phải rồi, trong số những "công tử, tiểu thư" của Lớp A, chẳng có ai biết làm mấy việc này. Bản thân tôi cũng không biết nên đành phải xem.

“Wow... Nhìn có vẻ khó quá nhỉ?”

“Hmm, đúng là khó thật. Tôi cũng không biết làm đúng cách đâu. Chỉ là cố gắng làm theo những gì người lớn từng làm trước đây thôi.”

Sau khi mổ bụng con lợn, Delphine treo ngược nó lên và rạch cổ để rút máu. Cô cũng tự nhiên rút luôn mũi tên khỏi đầu nó.

Nhìn dòng máu nhỏ giọt từ cổ họng, tôi cảm thấy hơi buồn nôn. Bàn tay của Delphine, người tự mình làm tất cả, đã lấm lem máu me.

Nhưng mà...

Tôi biết sẽ ổn thôi.

Tuy nhiên, bên trong chắc không có ký sinh trùng nào đâu nhỉ? Dù tôi đã thiết lập là "không có những vấn đề như vậy", nhưng liệu có thực sự ổn không? Chỉ cần nấu chín kỹ là ăn được phải không?

“Mất một lúc để rút máu và lột da đây. Lát nữa cậu quay lại lấy phần của mình nhé.”

“Ồ, vậy à? Được rồi.”

Đúng lúc tôi định quay về, Ludwig cời trần đi tới, tay cầm một cây lao xiên con cá, mắt mở to kinh ngạc.

“Woaa... Delphine! Chuyện gì thế này? Gì! Sao lại nhiều máu thế. Hả? Reinhardt?”

Cậu có vẻ hơi bất ngờ khi thấy tôi ở đây.

“Chào mừng cậu. Cậu có muốn ăn cá không? Nói thật là chúng tôi bắt được hơi nhiều.”

Tất nhiên, Ludwig tốt bụng liền đưa cho tôi con cá mà cậu vừa bắt được.

Chẳng ai tỏ ra bận tâm về việc cậu muốn tặng con cá đó cho tôi.

Khi nhìn sang đồng lửa trại của họ, tôi có thể thấy những con cá được xiên que nướng.

Louis Ankton, học viên B-2, đang trông chừng chúng với vẻ mặt như thể đang nói: “Tại sao mình phải làm mấy việc này chứ?”

Trông họ có vẻ đã có rất nhiều đồ ăn.

Nhiệm vụ sinh tồn này ban đầu được thiết kế để cho thấy Lớp B mạnh hơn về mặt thực tiễn. Nó nhằm thể hiện rằng mặc dù Lớp A có rất nhiều học viên có tài năng, họ lại khá ngại làm những công việc vất vả, trong khi các học viên Lớp B, những người được coi là ít tài năng hơn, lại biết cách tận dụng tốt nhất những gì họ có.

Đúng vậy.

Lớp B có nhiều học viên thực dụng hơn. Không có ai trong số họ sẽ nói: “Ôi, tại sao một người cao quý như mình lại phải làm những việc như thế này?”. Do đó, việc họ thể hiện tốt hơn Lớp A là điều khá dễ hiểu.

“Cảm ơn nhé. Tôi sẽ ăn ngon miệng.”

Ludwig mỉm cười trước lời nói của tôi, bảo rằng nếu thiếu thì cứ nói với cậu ta.

“Trời ạ. Hình như mọi người đều quên mất đây là một cuộc thi rồi.”

Thấy vậy, Charlotte chỉ lắc đầu, nhưng tôi có thể thấy ánh mắt cô ẩn chứa một chút vui vẻ.

“Lát nữa quay lại lấy thịt nhé!”

Delphine hét lên khi tôi đang trên đường quay về.

Có vẻ như những định kiến của cô về tôi đã hoàn toàn biến mất chỉ sau khi tôi giúp cô vác con lợn.

“...Cậu lấy cái đó ở đâu ra vậy?”

Bertus có vẻ mặt khá khó chịu khi tôi nói rằng mình được tặng con cá.

“À, họ bảo họ có quá nhiều.”

“Sao cậu lại đến trại của họ?”

“À, Delphine bắt được một con lợn trong rừng, và tôi đã giúp cậu ấy vác nó về vì nó quá nặng. Thế nên chúng tôi quyết định tôi sẽ được chia một phần thịt của nó sau.”

“Trong đó có lợn nhà thật à?”

Bertus có vẻ ngạc nhiên khi biết có lợn trong rừng, trước cả khi kịp bận tâm đến việc tôi giúp Lớp B. Những người khác cũng vậy.

“Điều đó không có nghĩa là trong đó có những con vật nguy hiểm à? Sẽ ra sao nếu chúng ta bị tấn công vào đêm khuya?”

Cayer là người than vãn như vậy.

Này bạn hiền, lợn không hẳn là “động vật nguy hiểm” đâu, tuy nhiên, lợn rừng thì có thể rất nguy hiểm đấy.

“Có vẻ chúng ta sẽ phải thức canh gác vào ban đêm.”

Ngay từ khi nghe thấy có lợn trong rừng, Bertus dường như đã trở nên rất cảnh giác.

“Được rồi, Reinhardt, ờ... Việc có được thịt sống như vậy thực sự là một lợi ích.”

Quyết định không nghĩ thêm nữa, Bertus dường như đã chọn cách nghĩ rằng việc tôi giúp Lớp B có thêm thức ăn cho lớp chúng tôi là một điều tốt.

“Nhân tiện, xong chưa vậy?”

“Tôi nghĩ là gần xong rồi.”

Nó trông vẫn chưa giống một ngôi nhà lắm.

“Thật bất ngờ là việc làm một cái lều như thế này lại thực tế hơn tôi nghĩ.”

Harriet đang đồ mồ hôi đầm đìa, nhưng cô vẫn tiếp tục chặt khúc gỗ bằng ma pháp.

Họ dựng nó bằng cách đặt các khúc gỗ đã chặt lại với nhau. Giống như một cái chân máy ảnh. Trụ chính được gia cố bằng cách buộc dây leo xung quanh để tránh bị đổ, và các mặt bên cũng được buộc lại với nhau bằng dây leo.

Sau đó, họ chèn lá cọ vào để tạo thành tường.

“Tôi nghĩ khoảng hai người có thể ngủ trong đó cùng một lúc.”

Tôi gật đầu trước lời nói của Adelia. Nó chật chội, nhưng đủ cho hai người ngủ. Vì chúng tôi có mười một người, chúng tôi phải dựng thêm sáu hoặc năm cái nữa, để ba người cùng chung một cái lều.

Nếu chúng tôi cố gắng dựng những cái lều lớn hơn, nguy cơ đổ sập sẽ cao hơn, vì vậy việc dựng những cái nhỏ hơn dường như là lựa chọn đúng đắn. Adelia dường như có rất nhiều điều để lo lắng.

“Mái nhà có lẽ sẽ bị dột khi mưa...”

“Tội mình đành phải chịu đựng thôi.”

Việc làm một căn lều hoàn toàn chống thấm trong tình huống này là điều gần như không thể.

Chỉ cần biết rằng chúng tôi đã có một nơi để nằm xuống nghỉ ngơi là đủ tốt rồi.

Adelia dường như đang vật lộn với việc làm thế nào để biến nơi này trở thành một môi trường dễ chịu hơn cho chúng tôi.

“Tuy nhiên, nếu bọn mình có thể xẻ gỗ thành ván, chúng ta có thể làm sàn nhà.”

Tất nhiên, vấn đề duy nhất là Harriet phải làm điều đó một mình. Tôi đi ngang qua công trường xây dựng và đi về phía bãi biển.

Ở đó có người phụ trách lửa của chúng tôi, Heinrich von Schwarz, đang vận hành thiết bị chưng cất đơn giản. Trong cái nóng oi ả này, cậu ta liên tục nhặt củi để duy trì đồng lửa trại, và châm lửa lại nếu nó tắt.

Có lẽ vì cái nóng, khuôn mặt cậu ta, vốn luôn có vẻ hờn hĩnh, trông khá nhợt nhạt. Cậu ta chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm với vẻ bất mãn, quá mệt mỏi đến mức không buồn cãi vã.

Cái nồi nhỏ được treo trong cái nồi lớn hơn đã có khá nhiều nước. Nó không đủ để uống, nhưng cậu ta phải duy trì nó để mọi người không bị thiếu nước. Cậu ta chỉ cần cố gắng cho đến khi tôi tìm được nguồn nước trong rừng.

“Cái gì thế này?”

“Tôi lấy được nó.”

“Cậu lấy được nó?”

“Ừ.”

Tôi đặt con cá lên một chiếc lá cọ lớn thay cho thớt và bắt đầu lọc nó.

Tôi không biết phải làm thế nào chính xác, nhưng tôi có một ý tưởng sơ bộ.

-Phập!

“Gừ!”

Khi tôi chặt đầu con cá, Heinrich giật mình hoảng hốt. Bỏ qua những cú quấy đạp cuối cùng của con cá, tôi mổ bụng nó.

Tôi bỏ bong bóng và ruột, rồi cạo vảy.

Tôi không chắc đây là loại cá gì, nhưng chắc chắn là ăn được. Nó trông giống cá tráp biển.

Heinrich nhìn tôi với vẻ sợ hãi, khi tôi bình tĩnh cắt con cá bên cạnh cậu ta.

Tôi đặt con cá lên một xiên gỗ đã chuẩn bị sẵn, và cắm nó xuống đất bên cạnh đồng lửa trại đang bốc hơi từ cái nồi.

“Khi nào xong thì nói với tôi. Sẽ mất một chút thời gian đấy. À, và nếu có muối trong nồi đó, hãy gom lại. Chúng ta không có gia vị gì, nên ít nhất cũng nên rắc một chút muối lên.”

“H-Hả... Được rồi.”

Người cầm dao trên tay quả thực là ông chủ, vì vậy Heinrich đáp lại ngay lập tức.

Mọi người làm việc như thể bị ma ám, ngay cả khi họ không có nhiều động lực, nên thời gian trôi qua rất nhanh.

Những bình nước, mỗi người nhận một cái, đã ngay lập tức cạn sạch.

Tuy nhiên, chúng tôi vẫn còn nước cất, và vì Kono Lint đã liên tục hái một ít dứa, chúng tôi có đủ cách để giữ cho mình đủ nước.

“...Nó không ngon như vẻ ngoài của nó.”

“Tôi thì thấy nó ngon mà.”

“Chỉ là do trời nóng thôi.”

Kono Lint và Erich bày tỏ ý kiến của họ về hương vị của dứa.

Dù thích hay không, họ vẫn phải tiếp tục uống chúng cho đến khi chúng tôi tìm thấy một nguồn nước mới.

May mắn thay, Liana de Grantz đã có thể làm tê liệt thêm vài con cá bằng Lôi Động, dù cô vẫn không thể chạm vào chúng. Tuy nhiên, chúng tôi đã có tổng cộng năm con cá vào ngày hôm đó.

Vì vậy, vào ngày đầu tiên, khi mặt trời lặn, sau khi chúng tôi hoàn thành việc dựng trại, chúng tôi đã đốt một đồng lửa trại lớn ở giữa và bắt đầu nướng cá và tôm hùm. Tôi cũng bắt đầu nướng những cái đùi lợn mà tôi lấy được từ Lớp B.

Tôi rắc muối lên tất cả mọi thứ trước khi nướng chúng.

“...Không có... dĩa và dao.”

Harriet lăm bắm khẽ khàng với vẻ mặt ủ rũ.

“Cậu còn mong đợi gì ở một nơi mà chúng ta phải dùng lá làm dĩa?”

“...”

Dù tôi đã chỉ trích cô như vậy, Harriet thậm chí còn không trả lời; đó là mức độ cô chán nản. Mặc dù cô mơ màng như vậy, nhưng hôm nay cô thực sự là người làm việc chăm chỉ nhất. Nếu

không có ma pháp của cô nàng, có lẽ không thể dựng được cái trại này.

Harriet chỉ nhìn về phía bờ biển xa xăm và bĩu môi.

“Mấy người đó đang làm gì vậy? Có gì mà vui thế chứ?!”

Ở trại của Lớp B, sau khi đồ ăn của họ đã sẵn sàng, hầu hết họ đều nhảy ngay xuống biển và vui đùa. Bất kể tương lai có ra sao, họ vẫn cố gắng hết sức để tận hưởng nó.

Ngược lại, chúng tôi chỉ ngồi xung quanh đồng lửa trại một cách u ám. Dù mọi người đều đói và chúng tôi thực sự có đồ ăn, nhưng họ không thực sự có vẻ mong chờ được ăn nó.

“Mọi người, tôi hiểu rằng các cậu đang gặp khó khăn. Tôi biết các cậu thấy khó chịu khi phải ngủ ở đây và ăn những thứ như thế này.”

Cuối cùng, Bertus phải đứng ra.

“Tuy nhiên, đây là nhiệm vụ nhóm đầu tiên của lớp. Tội mình không biết những nhiệm vụ khác mà chúng ta phải đối mặt trong tương lai, nhưng mọi người không nên thất bại trong nhiệm vụ đầu tiên này phải không?”

Cậu đang mỉm cười, nhưng mọi người đều biết rằng Bertus là một trong những người phải chịu đựng nhiều nhất trong những điều kiện này, vì vậy không có ai dám làm âm ỉ trước mặt cậu ấy.

Bertus cầm một con cá xiên, ăn một chút để đảm bảo nó không quá nóng, và bắt đầu cắn vào nó một cách đàng hoàng.

Mọi người ngơ ngàng nhìn Hoàng tử, người đang ăn một con cá như một tên ăn mày trên hoang đảo.

“Ăn cũng ngon đấy chứ.”

Bertus mỉm cười với dầu cá dính quanh miệng.

“Vậy, chúng ta cùng ăn thôi.”

Bertus đã chọn cách đi bước đầu tiên để ngăn những quý tộc cao sang của Lớp A không còn kén chọn nữa.

Có lẽ sẽ ổn thôi, ngay cả khi cậu là một người đeo chiếc mặt nạ hoàn hảo trên cả khuôn mặt lẫn trái tim mình. Rốt cuộc, Charlotte cũng là một người như vậy.

Tôi thực sự không biết nữa.

Bertus chia đồ ăn đã nấu chín cho tất cả các thành viên trong lớp. Rốt cuộc, cậu biết rằng họ sẽ phải ăn nó, nếu đó là thứ cậu đưa cho họ.

“...”

Harriet cắn một miếng thịt tôm hùm khổng lồ, rồi mắt cô mở to. Sau đó, cô nhìn Adelia, người đang ngồi cạnh mình, và ăn miếng tương tự.

Cả hai đều trông ngạc nhiên. Có lẽ họ cảm thấy giống nhau.

Tôi khá chắc rằng cả hai đều đã từng ăn tôm hùm trước đây, nhưng họ có lẽ chưa bao giờ ăn một con có kích thước quái dị như vậy.

“Mình cảm thấy tệ một chút vì cậu ấy đã đúng...”

Harriet lẩm bẩm với giọng điệu khá tuyệt vọng, cảm thấy một sự thất bại, có lẽ vì cô thấy con tôm hùm ngon. Dù nó rất lớn, nhưng nếu chia thành 11 phần, thì nó chỉ là một lượng thức ăn nhỏ. Trong khi cô chỉ ăn một nửa con cá mà Bertus đưa cho, có vẻ như cô rất thích tôm hùm.

“...”

Có vẻ như cô đang dần lấy lại khẩu vị của mình.

“Này.”

“...Gì cơ?”

“Ăn đi.”

Tôi đưa cho Harriet một xiên gỗ với thịt tôm hùm được xiên gọn gàng trên đó. Mắt cô mở to.

“T-Tại sao cậu lại đưa cái này cho tôi?”

“À, đừng hỏi tôi những câu hỏi ngớ ngẩn, cứ ăn đi. Tôi không có sức để cãi nhau với cậu.”

Khi tôi ép buộc đẩy nó về phía cô nàng, cô im lặng nhận lấy.

Cô đã phải chịu đựng nhiều nhất hôm nay. Cô cũng là người ít quen với môi trường này nhất. Cô sẽ tiếp tục gặp khó khăn trong nhiệm vụ này, vì vậy tôi quyết định chăm sóc cô một chút.

Ngay cả khi cảm thấy buồn bã và chán nản, thì vẫn nên ăn uống đầy đủ nếu có thức ăn trước mặt.

“...”

Harriet có vẻ đã hoàn toàn kiệt sức; cô chỉ đơn giản là bắt đầu gặm miếng thịt tôm hùm mà tôi đã đưa cho cô ấy.

Và rồi.

“Ellen? Cậu đi đâu đột ngột vậy?”

Ellen Artorius đột nhiên nhảy ra khỏi chỗ cô ngồi và đi đâu đó.

Bertus, dường như ngạc nhiên, gọi Ellen, nhưng cô không trả lời cậu ấy. Cô chỉ cầm một cây lao và cuối cùng chạy đi.

“Cái... Cái gì thế? Cậu đang làm gì...?”

Harriet nhìn về phía Ellen, người đột nhiên nhảy xuống biển, nơi có màu đỏ của hoàng hôn.

“Một điều tuyệt vời.”

Tôi hơi biết cô đang làm gì.

Khoảng 30 phút sau, Ellen Artorius quay lại với ba con tôm hùm tương tự như con chúng tôi vừa ăn trên cây lao của cô ấy.

“Cậu... cậu ấy là gì thế?”

Mọi người bắt đầu đánh giá lại quý cô Ellen xinh đẹp, nhìn cô với đôi mắt kinh ngạc.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

Thanks For Reading